

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 03.11.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Антония Славова, като разглежда дело номер **6265** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 53, ал. 4 от Закона за акцизите и данъчните складове /ЗАДС/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на „Г. Е.” О. – гр. П с адрес за призоваване: гр. С., У. „Св. Св. К и Методий” № 118-120, . 6, ап. 28 срещу Решение № 551/24.06.2010 г. на Д. на А. „,, с което е отнет лиценз № 317/16.04.2007 г., издаден на дружеството като лицензиран складодържател.

В жалбата, от съда се иска оспореният акт да бъде отменен, като незаконосъобразен. Наведени са доводи, че административният орган неправилно е приел, че евентуалното вземане на държавата в даден момент е останало необезпечено. Сочи се, че независимо от обстоятелството, че анексът за удължаване срока на валидност на гаранцията е бил представен по-късно, не са настъпили никакви вредни последици. В проведеното по делото открито заседание оспорващият, чрез адвокат С. поддържа жалбата, излагайки подробни съображения в писмени бележки.

Ответникът по оспорването, в лицето Д. на А. „,, чрез юрисконсулти П и Й оспорва жалбата. От двете, в дадения от съда срок е представено писмено становище.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата и в открито съдебно заседание доводи, изразените становища на процесуалните представители на ответника по оспорването и се запозна с приетите по

делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното: Между страните не се спори, че „Г. Е.” О. – гр. П притежава лиценз № 317/16.04.2007 г. за производство и складиране на акцизни стоки, издаден на основание чл. 50, ал. 1 от ЗАДС. Идентификационния номер на лицензирания складодържател е BGNCA00213000, а идентификационния номер на данъчния склад - BGNCA00213001. На 05.11.2007 г. между „Общинска Банка” – Финансов център - гр. П и „Г. Е.” О. – гр. П, като наредител е сключен договор за Б гаранция № БГ-55 /л. 13/. Банката е поела задължението да стане поръчител на наредителя, пред А. „, за сумата от 4624 лева. Съгласно чл. 2, ал. 2 от този договор, гаранцията е със срок на валидност 30 месеца от датата на издаването.

С писмо вх. № ЗАДС/255/06/06.11.2007 г. /л. 55/ оспорващият е представил за приемане от Д. на А. „, обезпечение по чл. 77 от ЗАДС - банкова гаранция № БГ-55/05.11.2007 г., за режим отложено плащане на акциз по образец, съгласно Приложение № 9в към чл. 57, ал. 3 от Правилника за прилагане на ЗАДС, издадена от „Общинска Банка” – Финансов център - гр. П. В т. 4 от гаранцията е посочено, че същата е за срок до 05.04.2010 г.

Банковата гаранция е приета от Д. на А. „, на 17.12.2007 г. с валидност до 05.04.2010 г. /л.36-37/.

На 20.04.2010 г. между „Общинска Банка” – Финансов център - гр. П и „Г. Е.” О. – гр. П е сключен Анекс № 1 към договор за банкова гаранция № БГ-55/05.11.2007 г. /л.18/, съгласно който гаранцията е със срок на валидност 30 месеца, считано от 05.04.2010 г. Банката, чрез упълномощените си представители е издала на 20.04.2010 г. анекс към Б гаранция за режим на отложено плащане, където в т. 2 е посочено, че т. 4 се променя, както следва – „Гаранцията е за срок до 05.10.2013 г.”. Анексът е изпратен в А. „, на същата дата.

С писмо изх. № 33 от 21.04.2010 г., „Г. Е.” О. – гр. П е уведомило А. „, че изпраща нова банкова гаранция без конкретен номер, поради изтичането на срока на гаранция № БГ-55/05.11.2010 г. Посочено е, че изпращането на същата по-късно е станало неволно.

С писмо ЗАДС/255/06 от 20.05.2010 г. на заместник-Д. на А. „, анексът е върнат, като неприет на „Общинска Банка” – Финансов център - гр. П, поради неспазване на разпоредбата на чл. 81а от ЗАДС.

Преценявайки относимите към възникналото правоотношение факти, Директорът на А. „, е приел, че са налице предпоставките по чл. 53, ал. 2, т. 2 от ЗАДС, поради което издал оспореното Решение № 551/24.06.2010 г.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на представляващия на „Г. Е.” О. – гр. П на 23.07.2010 г. /л.30/, видно от саморъчно написания текст, върху екземпляр от същото, приложено към преписката. Жалбата до АССГ е подадена чрез административния орган на 28.07.2010 г./вх. № ЗАДС/255/, т.е. в рамките 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство и срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно подлежи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорения акт, компетентният административен орган е приел, че „Г. Е.” О. – гр. П, в качеството му на лицензиран складодържател не е спозило разпоредбата на чл. 81а от ЗАДС. Дружеството е било длъжно да предостави ново обезпечение не по-късно от 14 дни преди изтичането на срока на предходното обезпечение.

За да се реши правилно възникналия спор е необходимо да се анализира правната същност на банковата гаранция, като вид банкова сделка.

Банковата гаранция е кредитно обезпечение, в чието учредяване участва банка. То представлява писмено волеизявление на банката, като гарант за плащане на парична сума на трето лице, в случай, че неин клиент - длъжник по дадена сделка или друг вид отношение не изпълни задължението си. Съгласно чл. 442 от ТЗ, с банковата гаранция банката писмено се задължава да плати на посоченото в гаранцията лице /бенефициер/ определена сума пари съобразно условията, предвидени в нея, т.е. това е една формална и винаги срочна сделка.

Страни по банковата гаранция са клиентът на банката, самата банка, като гарант и бенефициерът.

Съгласно чл. 77 от ЗАДС, лицензият складодържател трябва да предостави обезпечение пред митническите органи, за да осигури заплащането на акциза, който може да възникне за стоките под режим отложено плащане на акциз. Обезпечението може да бъде учредено с депозит в пари и/или с банкова гаранция по реда на митническото законодателство.

Лицензираните складодържатели представят банковата гаранция по образец /приложение № 9в/, съгласно чл. 57, ал. 3 от ППЗАДС. Банковата гаранция, за целите на ЗАДС, представлява по своята същност договор за поръчителство между гарантиращата банка и Централно митническо управление на А. „, който става валиден, след писменото му приемане от съответния началник. За да бъде приета банковата гаранция, е необходимо банката да се задължи да изплати безусловно и неотменяемо, солидарно с посочения в нея длъжник, при първо писмено поискване от страна на митническото учреждение, сумата за акцизното задължение.

В разглеждания случай, „Г. Е.” О. – гр. П е представило банкова гаранция, по утвърдения образец, като тя била приета от Д. на А. „, на 17.12.2007 г. Посочената в нея валидност безспорно е до 05.04.2010 г. Независимо от обстоятелството, че страни по банковата гаранция са клиентът на банката, самата банка, като гарант и бенефициерът, описаните по-горе особености, налагат извода, че от значение е най-вече едностранното писмено волеизявление на банката, чрез което тя се задължава да плати определена сума пари при предварително фиксирани условия, като самата гаранция е за определен срок /05.04.2010 г./. Банката не може да противопоставя на кредитора възржения, произтичащи от нейни уговорки с наредителя. Това е така, защото банковата гаранция е вид обезпечение, даващо на кредитора сигурност, че задълженията ще бъдат погасени, при неизпълнение от страна на наредителя.

Във връзка с тези разсъждения, съдът намира за неоснователни релевираните от пълномощника на оспорващия доводи, че „Г. Е.” О. – гр. П е било заблудено относно срока на валидност на гаранцията, защото в подписания между него и „Общинска Банка” – Финансов център - гр. П договор БГ-55/05.11.2007 г. е посочен срок на валидност 30 месеца от датата на издаването. Дружеството, съобразявайки спецификата на възникналите отношения, е следвало да прояви повече активност и заинтересованост и да се убеди за какъв срок е била валидна представената гаранция. В случай, че екземпляр от нея не му е бил представен, по някакви причини, банката не би

имала основание да откаже предоставянето на такъв при поискване. Съдът намира, че оспорващият е бил наясно с обстоятелството, че е закъснял при представянето на анекс № 1 от 20.04.2010 г. Това става ясно от изявлението на представляващия го управител, обективизирано в писмо изх. № 33 от 21.04.2010 г., че закъснението е станало неволно.

Съгласно чл. 81а от ЗАДС, лицензираният складодържател е длъжен да предостави ново обезпечение не по-късно от 14 дни преди изтичането на срока на предходното обезпечение. Срока на валидност на банкова гаранция № БГ-55/05.11.2007 г. е бил до 05.04.2010 г. „Г. Е.” О. – гр. П е следвало да представи ново обезпечение най-късно до 20.03.2010 г.

Представянето на ново обезпечение, когато обезпечението е престанало да бъде валидно след определения срок, е основание за отнемане на лиценза, съгласно чл. 53, ал. 2, т. 2 от ЗАДС. Компетентния орган в случая действа в условията на обвързана компетентност, като не проверява нито причините, поради които това е станало, нито дали са настъпили някакви вредни последици. Волята на законодателя е да се дисциплинират лицензираните складодържателите, за да се гарантира във всеки момент събирането на дължимия акциз като приход в бюджета на държавата, чрез който тя ще изпълнява специфичните си публични функции.

Във връзка с изложеното следва единствено възможният извод – оспореното решение е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и при съответствие с материалноправните норми и целта на закона, поради което жалбата трябва да се отхвърли като неоснователна.

Ответникът, чрез процесуалния си представител е поискал присъждането на разноски, поради което на същия на основание чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, следва да се присъди сумата от 150 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 143, ал. 4 и чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Г. Е.” О. – гр. П срещу Решение № 551/24.06.2010 г. на Д. на А. „„, с което е отнет лиценз № 317/16.04.2007 г., издаден на дружеството като лицензиран складодържател.

ОСЪЖДА „Г. Е.” О., със седалище и адрес на управление: гр. П, У. „Д Дебелянов” № 11, вх. А, с ЕИК * да заплати на Агенцията „. сумата от 150 /сто и петдесет/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 6265 по описа за 2010 г. на Административен съд С. - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б.